

Pel darrere Carles Capdevila

Dilluns: Xavier Bosch
Dimarts: Albert Om
Dimecres: **Carles Capdevila**
Dijous: Xavi Freixes
Divendres: Francesc Orteu
Dissabte: Sílvia Soler

FUNDACIÓ CATALANA ESPLAI

Entusiasme sospitós

Som en un país abstencionista i desencantat, on se suposa que els joves han d'estar desmotivats. Que alguns d'ells es dediquin a educar la nostra canalla de franc i amb tant d'entusiasme és molt sospitós.

Són uns éssers estranys d'entre 18 i 25 anys que es fan dir monitors d'esplai, o caps d'agrupaments. Els reconeixereu perquè pringuen totes les tardes de dissabte als caus muntant gimcanes, perden els caps de setmana fent excursions i malgasten la Setmana Santa sencera i quinze dies de juliol anant de campaments. I tot sense cobrar res i amb una passió que no pot ser bona per a la salut.

La broma fa dècades que dura, i no són quatre sonats, es tracta d'uns quants milers. S'ha procurat fer

burla d'ells com a xirucaires idiotitzats, se'ls ha fet saber que s'han acabat les utopies i que la gràcia d'avui dia és ser famosos, però ells insisteixen que no. Són especialment pesadets amb la idea d'anar a la muntanya i educar en el lleure, assumeixen responsabilitats i ens donen lliçons als pares sobre coses tan antiquades com desconectar, conèixer i madurar. I a sobre se'ls veu feliços, i —el que és pitjor— a la canalla que cuiden, també. Això els fa poc integrables a la societat, perquè el que es porta és no fotre res i fer cara d'estressat, i no pas

Els monitors d'esplai, voluntaris, són vistos com a éssers estranys que formen part d'un món a part dins d'aquest món en el qual vivim

passar-te el dia organitzant coses amb un somriure.

L'administració els dona l'esquena i els nega el dret a fer servir les escoles públiques (perfectament desaprofitades els dissabtes) per intentar que s'ofeguin en petits locals d'entitats que sovint són literalment uns caus, però ni així pleguen. Els mitjans de comunicació tenim a punt el protocol del linxament mediàtic i exigència de responsabilitats a la mínima que algun grup es perd al bosc, però ells allà, valents.

Les tècniques de captació de nous membres són

terriblement sofisticades. Per culpa d'un mètode estranyíssim anomenat *seguir l'exemple* (oi que sona carca?), molts nens d'esplai s'acaben assemblant als seus monitors, i volen ser castellers, diables o voluntaris d'oenagés. I com que el moviment es renova, costa etiquetar-los de gent poc moderna, perquè viuen al dia i s'adapten als nous temps.

Si almenys tant d'esforç fos al servei d'una secta destructiva, s'entendria, i algun actor de Hollywood els donaria suport. Però no, no són cap secta i la seva voluntat és totalment constructiva (ai, uix, quin concepte més passat de moda). Són tota una anomalia en els ambients derrotistes i les societats decadents. Algú els hauria d'aturar abans que se'ls acudeixi canviar el món de veritat. carles.capdevila@gmail.com

AVUI+
Des del 1976

ÍNDEX

30.05.07

Opinió	2
Política	5
Món	26
Economia	31
Diàleg	38
Societat	41
Barcelona	49
Cultura i Espec.	52
People	59
Cartellera	60
Esports	65
Comunicació	71
El temps	75
El dia d'avui	76
Jocs	78

TEMPS D'AVUI

Andorra

NÚVOLS
18°/3°

Barcelona

SOL
25°/14°

Palma

POCS NÚVOLS
26°/17°

València

SOL
28°/16°

DESCLOT LA CASTANYA VALENCIANA

La castanya que s'ha pegat l'oposició al País Valencià ha estat còsmica. El bac-com en diuen allà els castissos- ha fet mal de veres. Francisco Camps -jugador de golf, tripulant de veler i pilot de Formuleta 1- ha ararat. Com també ha estat letal la victòria de l'alcalde Rita Barberà, que ha humiliat la glamurosa Carmen Alborch. Els populars han guanyat, de nou, en quasi totes les grans ciutats i han derrotat els seus rivals fins i tot als viviers rojos. Després d'aquesta caiguda lliure Joan Ignasi Pla hauria de dedicar-se a la papiroflèxia amb full d'arròs. Pla va proclamar, innocent, que amagava les sigles pròpies -les del PSPV- perquè necessitava el votant del PSOE. El votant del PSOE votarà PSOE a les generals, però ara ha votat la variant local del PP, valencianota, gens acomplexada i guanyadora en totes les rifes del poble. Pel que fa a la resta de l'oposició, caldria fer-los aquella vella pregunta irònica també autòctona: "T'ha tocat o t'ha fet aire?". Esquerra Unida ha desaparegut de la primera línia municipal i el Bloc ha entrat a Corts però ranquejant. Nacionalistes i comunistes aspiraven a tocar el cel i han tocat terra de morros. També castanyes com aquesta n'entren tres en una dotzena. Enhorabona als aspirants. Una mica més i no acaben el primer round. L'oposició valenciana boqueja. Esment a part mereix Agustinet Cerdà, l'"esquerra desacomplexada". Pit i força. Esquerra Republicana no n'ha tret ni per a pipes. Potser Cerdà hauria d'acomplexar-se un poc i deixar d'ensenyar cresta a València amb els vots d'Esquerra de Barcelona. L'única víctima de la victòria de Camps i Barberà que fa riure i no plorar és Eduardo Zaplana, enemic secular i malvat del duet de l'alegria. Zaplana, t'ha tocat o t'ha fet aire?

Demà:

Cultura

Tota la cultura al teu abast amb el suplement que cada dijous et regala l'AVUI

AVUI+

1 0 6 6 9

8 427955 100012